

AUDIOCAFÉ

Hne na začátek bych chtěla moc poděkovat za to, že existuje takový předmět, který je odlišný od všech ostatních a dává nám trošku i ten praktický přehled do audiovizuální tvorby. Téma celého semestru bylo restart. Podle mě bylo vhodně zvoleno a každou hodinu mě vždy mile překvapilo, z jakého úhlu byl restart představen. Zároveň to ukazuje, že i v době jako jsme tu měli (máme) se dají točit zajímavé, nevšední reportáže/dokumenty a celá pandemie se dá vlastně využít k originálním nápadům, jelikož jsme spoustu věcí v životě museli změnit. Než budu mluvit o každém dílu audiocafé, ráda bych tu v souvislosti s tématem pandemie vyzdvihla poslední dokument, kterou jsme společně slyšeli, a to – Lásky za časů korony – která mi přišla s tématem pandemie spojena nejvíce (spolu s prvním dokumentem) a je to jeden z dokumentů, který mě opravdu velice bavil a osobně zajímal. Proto s ním začnu. Moc se mi líbí, jak je zde propojeno hned několik příběhů lidí, z nichž každý je jiný, a tak by se dalo říct, že si v dokumentu každý najde svoje. Ukazuje, jak důležité jsou pro člověka emoce a vzájemná blízkost a že láska je jedním z pilířů našeho života. Je to téma, které se podle mě týká každého, a proto je zajímavé. Nicméně to autorka nenechala náhodě a v dokumentu se vše hezky prolínalo a chvílemi to na mě působilo jako povídky jednotlivých lidí nebo zpověď, což je zřejmě správně, když se měla jednat o takové audio deníky. Ačkoliv bylo skoro vše natočeno na dálku, nedostatek v tom nevidím a skoro bych to nepoznala. Z technické stránky tak autorka ukazuje, že vlastně stačí pouze dobrý mobilní telefon a výpověď respondenta se dá použít.

První hodina audiocafé zachycuje rok pod rouškou, který mě zase vrátil do doby před rokem, kdy se tu pandemie teprve „rozjžděla“. Myslím si, že za pár let ba i teď to je krásná připomínka toho, jak to tu opravdu vypadalo, jak lidé šili roušky, docházela lůžka a je to skvěle zaznamenaný kus historie – doby, která se nepochybně zapíše do učebnic dějepisu. Seriál je tvořený více autory, ale vůbec to není zmatené, což si myslím, že by se mohlo stát, když si každý točí „to své“ a pak to dají dohromady. Chvílemi mi to připomínalo vyprávění rodičů a prarodičů o době komunismu – zavřené hranice, striktní zákazy a vláda, která vše řídí. Líbí se mi tam aktualizací prvek, kde je zmíněna i druhá vlna koronaviru, která už byla v mnohém jiná. Opět tedy jeden z dílů, který mě více než bavil.

Moje kamarádka Zuzka byl dokument, který mě velice zasáhl a přišel mi poměrně dost nabitý emocemi, ale zároveň jsem ze Zuzky cítila i pouze přes její hlas neskutečnou pozitivní energii a moc mě překvapil její přístup k nemoci. Téma restart je tu jednoznačné a myslím, že období po nemoci je jeden z nejčastějších restartů, kdy si člověk uvědomí hodně věcí a přehodnotí svůj život. Lidem, kteří si právě procházejí těžkou nemocí tento dokument ukazuje, že to lze brát i jinak.

Téma nesmrtelnosti mě samo o sobě zajímá, ale přiznám se, že v tomto podání se jednalo o dokument, který mě zaujal nejméně ze všech. Ačkoliv je svět nových technologií zajímavý, trošku mě děsí a dá se říct, že se mi nelíbí, co vše dnes stroje dokážou. Technologie ale není můj šálek kávy a tento dokument si i pamatuji ze všech nejméně a bohužel mě nudil.

Moje terapie byla dalším z dílů, který mě bavil a zároveň se mě emočně dotkl a ukázal mi zase trochu jiný pohled na život. Sebepoškozování je nepochybně velice vážné téma a mělo by se o něm veřejně mluvit, stejně jako o tom, že terapie není nic, za co by se měl člověk stydět. Moc se mi líbí i zpracování, kdy dává autorka veliký prostor přímo rozhovory terapeutky a pacientky a nijak rušivě do toho nevstupuje.

Šutry v čokoládě byly zase díl z jiného soudku, kde je restart zase brán jinak. Vztah rodiče a dítěte je mi blízký a sama jsem se v některých věcech našla. Líbí se mi, jak je autorka jednoznačnou součástí příběhu a je to přímo o jejím vztahu s otcem. Od začátku, kdy autorka začíná vyprávět příběh a vstupuje do rozhovorů svými komentáři jsem měla nastražené uši a nadšeně poslouchala. Je super, jak mají oba na jejich výlet jiné pohledy a představy a ukazuje to ten kontrast dvou lidí. Dokument byl úplně odlišný od všech ostatních, upřímný, otevřený, ale zase trochu jinak. Působil na emoce, ale kromě zamyšlení i bavil. Zapojení písničky Mambo n.5 bylo příjemným oživením, který jsem v dokumentu nečekala.

Pohrobky Apartheidu byl pro mě jeden ze slabších děl. Ačkoliv měl silné sdělení, tolik mě nezaujal. Nevidím v tom chybu autora, spíše mě prostě nezaujalo tolik to téma. Přišel mi asi nejvíce takový „zpravodajský“, byli v něm emoce, ale více jsem slyšela fakta o situaci, proto slovo zpravodajský. Přiznám se, že na díl Zeměvjemy jsem bohužel chyběla a už se nedostala k jeho puštění, proto jej nemůžu nijak okomentovat. Snad to nevádí.

Celkově se mi předmět audiocafé moc líbil a myslím, že je velice přínosný. Studenti nenásilnou formou zjistí, jak se dají zpracovat reportáže a dokumenty. Jak vypadají ruchy, rozhovor, jak vyprávět. Vidí, že se dá dokument pojmout osobně nebo zkrátka tematicky a pomocí fakt. Celý předmět je velice pohodový a přítomnost a debata s autory je velký bonus. Je skvělé vidět přímo obličeje lidí, kteří dokument vytvořili a slyšet jejich důvody. Moc děkuji za to, že takový předmět je. Jen škola, že musel být distanční formou.